

Y Edebiyat Dergisi Z⁴⁴ arpu

ISSN: 2687-2307

Ocak - Şubat 2025

Fotoğraf/Yasin MORTAŞ

Yasin MORTAŞ * Lütfi BİLİR * Mustafa IŞIK * Süreyya ŞAHİN * Yunus LAÇİN * Akif DUT
Hasan GÜNGÖR * Kazım GÖK * M.Nihat MALKOÇ * Mehmet GÖZÜKARA * Ayfer YILDIZ
Yaren KAYIP * Mehmet OSMANOĞLU * İlker GÜLBAHAR * Nurkan GÖKDEMİR
Haşim KALENDER * Gülçin Yağmur AKBULUT * İlyas AÇIKGÖZ * Murat ÇOLAK
Yusuf KAZAK * Ayşe ARSLAN * Sadiye Esmâ KARABULUT * Kadir KÖSE * Fatma NİŞANCI
Elif KARACA * Rukiye Aybüke DOĞAN * Mehmet Ali TEK * Erkan EREN
Ramazan DEMİRTAŞ * Abdülhakim ÇİFTÇİ

Edebiyat Dergisi Yarpuz

ISSN: 2687-2307

Sahibi
Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü
Halil DEMİR

Genel Yayın Yönetmeni
İlker GÜLBAHAR

Editör / Mizanpaj
Kazım GÖK

Yayın Kurulu
İlker GÜLBAHAR
Kazım GÖK
Mehmet OSMANOĞLU
Akif DUT
Haşim KALENDER
Mehmet GÖREN

Son Okuma
Akif DUT

Fotoğraflar
Ön Kapak: Yasin MORTAŞ
Arka kapak: Mehmet GÖREN

Yazışma ve Gönderi Adresi
Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
A101Market Yanı Kat:1 No: 18/B
Afşin/Kahramanmaraş

www.yarpuzedebyatdergisi.com
Mail:yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Facebook: Yarpuz Edebiyat Dergisi
Instagram: yarpuzedebyatdergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın
ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl: 6 Sayı: 44 (Ocak-Şubat 2025)
İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir. Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi
Afşin Merkez Yayın Grubu
tarafından çıkarılmaktadır.

Kırk Dördüncü Yarpuz İçindekiler

- Üşütme Albümü / Yasin MORTAŞ / 3
Acemi Şair / Lütfi BİLİR / 4
Şairin Koluna Saatsin / Mustafa IŞIK / 5
Kıt'a Dur Tüfek Omza Uygun Adım Marş ve...2
Şiiri Üzerine Değerlendirme / Süreyya ŞAHİN / 6-8
Nar Çiçek / Yunus LAÇIN / 9
Dar Zamanlar / Akif DUT / 10
Var Olmak / Hasan GÜNGÖR / 11
Çiçek Dili Daveti / Kazım GÖK / 12
Derbeder / M.Nihat MALKOÇ / 13
Düş Dolaşıyor / Mehmet GÖZÜKARA / 14
Klişe Döngü / Ayfer YILDIZ / 15
Nefin / Yaren KAYIP / 16
El Pençe İntizar / Mehmet OSMANOĞLU / 17
Hikayeler Arasında / İlker GÜLBAHAR / 18
Haikular/ Nurkan GÖKDEMİR/ 19
Yâr / Haşim KALENDER/ 20
Daktilo / Gülçin Yağmur AKBULUT / 21
Doğuşun Müjdesi / İlyas AÇIKGÖZ / 22
Filistin Çığlıtı / Murat ÇOLAK / 23
Palmira'ya Ağıt / Yusuf KAZAK / 24
İstanbul / Ayşe ARSLAN / 25
Balon / Sadiye Esmâ KARABULUT / 26
Adamlık Misyonu / Kadir KÖSE / 27
Orta Doğulu Kızım / Fatma NİŞANCI / 28
Kara Toprak / Elif KARACA / 29-30
Sessizliğin Ardından / Rukiye Aybüke DOĞAN / 31
Düşleme / Mehmet Ali TEK / 32
İtiraf / Erkan EREN / 33
Yorgun Duygular / Ramazan DEMİRTAŞ / 34
Tersine Dönen Çark / Abdulhakim ÇİFTÇİ / 35-36

Yasin MORTAŞ

Üşütme Albümü

oğul dedi:

babacığım
kalbine astığın
bu karlı fotoğraf
üşütmez mi iç evini.

baba dedi:

ey oğul
yüreği çerağ dalı oğul
kar latiftir
lekesizdir
ve güvercindir
sonsuz yeşilliğidir insanlık vadisinin

bir yaz manifestosuyla sustu oğul

Acemi Şair

Lütfi BİLİR

volkanın
devinen magması gibi
yakarak her geçtiği yeri
olabildiğince yakmalı kelimeler
dağlamalı yüreği.

acemi kalıyor sözcüklerim
sanki yapmacık, sanki çiğ.
heykeltıraşın;
bulamayınca aradığı ruhu
yeniden yeniden
hamurunu yoğurması gibi.

yırtıp atmak istiyorum hep
eski şiirlerimi.
tıpkı, mükemmeli ararken
yıkmak istemesi gibi sinan'ın
çıraklığında inşa ettiklerini.

giovanni, renoir, van gogh, picasso
ve benzerleri
en sıra dışı ressamı geçmişin
kaç tuval yırttılar kim bilir
kaç parşömen
hayal ettiklerine uymayan.

ne zaman biteceksin
ey acemiliğim
ey ezinç, ey elem?
keşke
keşke yapraklar kağıt olaymış
ağaçlar kalem...

Mustafa IŞIK

Şairin Koluna Saatsin

Üstad Nuri Pakdil için

kudüs, ey hüzne yakışan şehir
ümmetin solgun çiçeği
ölümden öte vatan

göklerin övücüsün sen
söylemeye dudak arayan
en güzelinden kelimeler

sen ki istanbul'a ayna
mekke'ye kardeşsin, ey kudüs
yer sende açar göğsünü
fahri âlem göğe çıkarken

şairin koluna saatsin sen
sinemize sığmaz tarifsiz sancı
müşfik bir anne elisin
her asır ruhumuzu besleyen

şehirsin ki/ görünenin ötesi
varlığıyla cennetten imtihan,
ey, mührü kayıp sandık
nerededir şimdi göğün kapısını
açmaya gelecek komutan

size ne demeli, ey
dünyanın sağır merhameti!..
saklanmayan gargat ağacını
siz miydiniz çoğaltan

aşkın ve hüznün şehri, ey kudüs
ne yağmurları unuturuz
ne de gül kokulu ufuklarını
yere düşürmeyiz nebilerin sözünü

kudüs, canımıza can katan canan
hüzne yakışan gülden şehir,
şairin koluna saatsin sen!..

Kıt'a Dur Tüfek Omza
Uygun Adım Marş ve...2
Şiiri Üzerine Değerlendirme

Süreyya ŞAHİN

Mürekkep divit hokka! Kağıdı onaran bu
Körkütük uzanırken dağlara bir sis gibi
Çöllere su taşıdım bir karınca sabrıyla
Ve hayata daldıkça acılarım depreşti
Dağda kekik topladım kekiği bilirsiniz
Fır dönerdi zihnimde pasaklı kelimeler
Dizime saldırırken tutuşup yanan deniz

Bahse konu edilen benim acılarımdı
Çölde soğuk sulardı kana kana içtiğim
Ne çaldığım kapılar lütfedilip açıldı
Ne bir bildiğim vardı hasır altı edilen
Tebirli davranmadım öperken bir çiçeği
Tebir almak aslında hiç elimde değildi

İyi ki bilmiyordum hayat denen gerçeği
Bilemezdim niçin bir yara çabuk kapanmaz
Kim kahkaha atınca kışkandırır dağları
Hiçbir şey bilmiyordum. Yıllar ikili üçlü
Sıra halindeydiler. Benimse o yıllarda
Bir ağaç kavuğunda özenle sakladığım
Sarıp sarmaladığım ıslanmasın diyerek
Vakti geldiği zaman çıkarırım demiştim
O vakit hiç gelmedi ya da ben istemedim
Ve derin yara şimdi geçmişe baktığımda
Nasılsa iyi olmaz diye üstelemedim
Yıllar geçmiş içimden bir ırmak edasıyla

Karşıdaki masada benim gölgem oturur
Yöntem bilmez biriyim aslına bakarsanız
Nezaketten anlamam yani çünkü nezaket
Zemin katta oturur. Bazen bir ıslık çalıp
Sokağa çağırırım. Bazen de ben giderim
Saçlarımı tarayıp. Bakalım iz kaldı mı

Şimdi unu elemek ne kadar doğru olur
Duvarına yabancı sarmaşıklar gibiyim
Milyon kere denesem faydası olmayacak
Yalanlarla dolu bir uçurumun dibiyim
Akıl etmedim ama etseydim bile kesin
Kabahatli çıkardım. Özrüm beni büyüttü
Çürüyen bir ağaca benzedim geçtikçe yıl.

Ercan Sağlam

“Kıt'a Dur Tüfek Omza Uygun Adım Marş Ve... 2” adlı şiir, insanın varoluşsal sancularını, iç çatışmalarını ve hayata dair derin sorgulamalarını etkileyici bir biçimde dile getiriyor. Bu şiir, Türk şiirindeki özgün geleneği, özellikle modern Türk şiirinin önemli akımlarını, dünya şiirinin de varoluşçu ve modernist yaklaşımını yansıtan bir özelliğe sahip. Şiirin teması/temaları, kullanılan imgeler, dil yapısı ve felsefi derinlik, hem Türk şiirinin hem de dünya şiirinin farklı örnekleriyle karşılaştırılabilir.

Şiirin tematik içeriği, bireysel varoluş, geçmişle yüzleşme, yalnızlık, acı ve yabancılaşma gibi evrensel konulardan oluşuyor. Bu konular ya da temalar, hem Türk şiirinde hem de dünya şiirinde geniş bir şekilde ele alınmış, şairler tarafından farklı biçimlerde ve estetik anlayışlarla birlikte işlenmiştir. Şiirin dilindeki melankolik ton ve evrensel insanlık hallerine dair yaptığı derin vurgular, bu şiiri hem yerel hem de küresel anlamda önemli kıyor.

Türk şiirinde, bireysel ve toplumsal yabancılaşmanın, varoluşsal sancuların ve içsel çatışmaların işlendiği şiirler oldukça fazladır. Şiir, bireyin dış dünya ile olan ilişkisini, hem toplumla hem de kendi iç dünyasıyla olan çatışmasını derinlemesine keşfeder. İkinci Yeni hareketi, bu tür temaları soyut imgeler ve dilsel özgürlükle işlerken sosyal gerçekçi şairler ise toplumsal yapılarla birey arasındaki gerilimi ve insanın çaresizliğine vurgu yapar.

Turgut Uyar, Türk şiirinde önemli bir yer tutan İkinci Yeni hareketinin en güçlü isimlerinden biridir. İkinci Yeni, kelime ve anlam ilişkisini bozarak anlamın soyut bir hale gelmesine fırsat tanımıştır. Bu hareketin şairleri, modern dünyanın karmaşasını ve bireyin yalnızlığını dile getirmiştir. Turgut Uyar'ın “Göçtü Gideli” adlı şiiri, insanın içsel yalnızlığıyla ve evrensel boşluk hissi ile yüzleştiği, anlamın kaybolduğu bir dünyada, şairin bireysel varoluşunu sorgulayan önemli bir şiir olarak öne çıkar.

Ercan Sağlam'ın “Kıt'a Dur Uygun Adım Marş Ve... 2” şiirindeki “Karşıdaki masada benim gölgem oturur” dizesi, bir bakıma Turgut Uyar'ın şiirindeki yalnızlık ve yabancılaşma temalarını hatırlatır. Uyar'ın şiirlerinde, genellikle yalnızlık ve içsel çatışmalar, bireyin kimlik arayışıyla örtüşür. Şiirin geçmiş ve şimdi arasındaki gerilimi işlediği tema, Uyar'ın şiirlerinde sıkça rastlanan bir ögedir. Örneğin, “Herkesin bir yerlerde bir hatası vardır” dizeleri, Uyar'ın şiirlerinde var olan, geçmişin yükünü taşıyan birey temasını yansıtır. Şiirdeki yalnızlık, geçmişin yaralarını ve hatalarını biriktiren bir bireyi işaret eder.

Edip Cansever, Türk şiirinin önemli isimlerinden biridir ve özellikle toplumsal eleştiriler ve bireysel varoluşun sancılarını şiirlerinde ustaca işler. Cansever, “İkilik” ve “Benim Şiirim” gibi şiirlerinde, bireyin yalnızlığı ile toplumsal yapının iç içe geçmiş gerilim halinde olan ilişkisini inceler. “Benim Şiirim” adlı şiirinde, birey toplumsal koşullarla yüzleşirken toplumsal yapının çelişkilerine karşı bir içsel çatışma yaşar. Cansever’in şiirlerinde, bireyin bu içsel çatışmaları, tıpkı Ercan Sağlam’ın “Kıt’a Dur Uygun Adım Marş Ve... 2” şiirinde olduğu gibi bireysel varoluş mücadelesiyle birleşir.

“Ne çaldığım kapılar lütfedilip açıldı / Ne bir bildiğim vardı hasır altı edilen” dizeleri Edip Cansever’in toplumsal yabancılaşma ve içsel yalnızlığı ile benzer bir ruh taşıyor. Cansever, toplumsal yapıların birey üzerindeki etkisini, bireyin kendisini ve çevresini anlamaya çalışırken yaşadığı yabancılaşmayı yoğun bir şekilde işler. Bu bağlamda, Cansever’in şiirleri ve bu şiir arasındaki benzerlikler, insanın toplumla olan çatışmasını ve yalnızlığını gösterir.

Ece Ayhan, bireysel varoluş ile toplumsal bağlamanın birleştiği, dilin özgürce kullanıldığı şiirler üretmiştir. Ayhan, toplumsal yapılarla birey arasındaki gerilimi, bireyin içsel yalnızlığı ve toplumdaki dışlanmışlığını da dile getirir. Şiirlerinde hem toplumsal hem de bireysel sorgulamalar öne çıkar.

“Şiirim elli Yılı” adlı şiirinde, şairin içsel dünyası ile toplum arasındaki sıkışmışlık açığa çıkar.

Ayhan, dildeki özgürlükle, bireysel sancuları ve toplumsal yabancılaşmayı şiirine taşır.

Bu temalar, Ercan Sağlam’ın şiirinde de karşımıza çıkıyor. “Zemin katta oturur. Bazen bir ıslık çalıp / Sokağa çağırırım” gibi dizeler, bireyin toplumsal yapılarla olan gerilimini ve aynı zamanda toplumsal yapıları reddetme arzusunu yansıtır. Ayhan’ın şiirlerinde olduğu gibi, şair burada da toplumsal bağlardan sıyrılmak ister. Ancak Ayhan ve Sağlam, bu çabada yalnızdırlar; çünkü toplumsal yapılar bireyi sardıkça özgürlük de sadece illüzyondan ibarettir.

Sağlam’ın içsel yolculuğu, geçmişle olan hesaplaşması ve bu hesaplaşmanın getirdiği içsel sancılarla yüzleşmesi/yüzleşmemesi şiir sayesinde oluyor. “Bir ağaç kavuğunda özenle sakladığım/Sarıp sarmaladığım ıslanmasın diyerek” dizeleri, şairin geçmişle yüzleşememe halini simgeler. Ağaç kavuğu, şairin içinde sakladığı duygusal ve psikolojik izlerin sembolüdür. Geçmişin bu derece bastırıl

ması, insan ruhunda açılmış derin yaraların göstergesidir. Freud’un bastırma kuramıyla örtüşen bu durum bireyin geçmişin travmatik etkilerinden kaçmaya çalışırken aslında bu travmaların iç dünyasında daha derin izler bıraktığını gösterir.

Dünya şiirinde de benzer temalar, özellikle varoluşçuluk, yabancılaşma, kimlik arayışı ve bireysel mücadele gibi unsurlar sıkça işlenmiştir. Eliot, Baudelaire, Rilke ve Sylvia Plath gibi şairler, bu temalarla derin bir şekilde ilgilenmişlerdir.

Eliot şiirlerinde, modern dünyada bireyin yabancılaşmasını, kayıp hissini ve o içsel boşluğu/nu işler. “Çorak Ülke” adlı şiirinde, Eliot, bireysel ve toplumsal anlamda bir çözümsüzlük duygusunu konu eder. Eliot’ın şiirinde, birey hem kendi kimliğiyle hem de toplumsal yapılarla çatışma içindedir. “April is the cruellest month/Nisan en zalim aydır” dizesiyle başlayan şiir, sadece mevsimsel değil, aynı zamanda varoluşsal bir krizle karşı karşıya kalan bireyi anlatır.

Ercan Sağlam’ın şiirinde, “Karşıdaki masada benim gölgem oturur” dizesi, Eliot’ın şiirindeki “I wills how you fear in a handful of dust/Bir avuç tozda sana korkuyu göstereceğim” dizesine benzer şekilde bir içsel çöküşün ve kimlik arayışının izlerini taşıyor. Eliot’ın varoluşçuluğu, bireyin toplum içinde kaybolmuş ve anlam arayışında olduğunu vurgular. Sağlam bu dizede kendisini ve kimliğini başkalarından ve toplumdan ayrılmış bir şekilde gözlemlediği durumu yansıtır. Gölgeler genellikle bastırılan ya da yüzleşmekten kaçınılan yönleri simgeler.

Sağlam’ın birçok şiirinde karşımıza çıkan bu yüzleşme durumu, bu şiirde zamanın etkisiyle derinleşir. “Yıllar geçmiş içimden bir ırmak edasıyla” dizesi, zamanın şairin iç dünyasında yarattığı etkiyi anlatan çok güçlü bir imgedir. Irmak, zamanın akışını ve bu akışın bireyin ruhunda bıraktığı izleri simgeler. Eliot’un şiirlerinde öne çıkan kayıp teması Sağlam’ın dizelerinde de kendini gösteriyor. Bu anlamda şiir zamanın ve hayatın birbirine zıt iki yönünü bir arada işler; değişim ve kayıp.

Charles Baudelaire, “Kötülük Çiçekleri” adlı eserinde, modern toplumun karanlık yönlerini, bireyin içindeki karanlık ve kötülüğü işler.

Baudelaire, bireyi bu karanlık dünyada yalnız bırakırken aynı zamanda bireyin ruhundaki çürümeyi de anlatır. Baudelaire'in şiirindeki metinler, insanın dünyadaki çürümüşlüğüne dair derin bir eleştiridir.

Ercan Sağlam'ın şiirindeki "Yalanlarla dolu bir uçurumun dibiyim" dizesi, Baudelaire'in şiirlerinde gördüğümüz bir başka temaya, yani bireyin kendi içindeki karanlıkla yüzleşmeye çalıştığı, fakat bu yüzleşmenin çoğu zaman yetersiz kaldığı ve insanın bu karanlıkla başa çıkma mücadelesinin anlamsızlaştığı vurgusunu yapar. Baudelaire'in "Albatros" şiirindeki "Büyük bir kuş, denizin üstünde" dizeleri, albatrosun kendi doğal ortamındaki zarifliğini kaybettiği zaman, toplumsal bir tuzağa düşüşünü simgeler. Benzer şekilde, "Kıt'a Dur Uygun Adım Marş Ve... 2" şiirinde de şair, kendi kimliğini bulmaya çalışırken toplumsal ve varoluşsal zorluklarla başa çıkmaya çalışır ama nihayetinde bu mücadelede yetersiz ve çaresiz kalır. Baudelaire ve şairin şiirindeki benzerlik, bireyin kendisini bulma çabasında uğradığı başarısızlık ve kırılma noktasındaki acıdır.

Rilke, varoluşsal temaların derinleştiği, insanın yalnızlık, ölüm ve anlam arayışı gibi felsefi boyutları ele aldığı şiirlerle tanınır. "Duino Ağrıları" ve "Sonsuzluk" gibi şiirlerinde, insanın içsel yolculuğu, yabancılaşma ve ölümle yüzleşmesi üzerine yoğunlaşır. Rilke'nin şiirindeki en belirgin özellik, insanın varoluşunu sorgularken aynı zamanda evrensel bir kimlik arayışına girmesidir.

Rilke'nin şiirindeki "İçimde bir dünya var / Bir türlü beni anlamayan" dizeleri, Sağlam'ın şiirindeki "Yöntem bilmez biriyim aslına bakarsanız" dizesiyle benzer bir duygu taşır. Rilke'nin insanı, içsel dünyasında sıkışmış, kendi kimliğini bulmaya çalışan bir figürdür. Benzer şekilde, şairin şiirindeki "yöntem bilmezlik" de bir tür varoluşsal yalnızlık ve kimlik arayışının sembolüdür. Rilke'nin varoluşsal yalnızlıkla yüzleşmesi, şairin şiirinde de belirgin bir şekilde yer alır; yani bireyin toplumsal yapılarla ve kendi içindeki boşlukla mücadele etmesidir.

Sylvia Plath, özellikle "Aşağıya Doğru Düşüş" adlı şiirinde, bireyin içsel karanlıkları, yalnızlık ve kimlik arayışını çok sert bir biçimde işler. Plath, hayatı boyunca depresyon ve toplumsal yabancılaşma ile mücadele etmiştir ve bu mücadeleyi şiirlerine yansıtmıştır. Şiirlerinde sıklıkla ölüm, yalnızlık

ve toplumsal dışlanmışlık temalarına yer verir. "I am vertical / But I would rather be horizontal/Ben dikeyim fakat yatay olmayı tercih ederim" dizeleri, insanın varoluşsal sıkışmışlık hissiyle bir tür kırılma noktasını ifade eder. Plath'ın şiirinde de tıpkı Sağlam'ın şiirinde geçen "Zemin katta oturur" dizesindeki gibi, kişi yerleşik bir düzende sıkışmış ve özgürlüğünü kaybetmiştir. Buradaki "zemin" de, bireyin içsel dünyasında hapsolmuş olduğu, çözüm arayışının zor olduğu bir durumu simgeler. Her iki şair de kimlik arayışının ve toplumsal yapılarla uyumsuzluğun acısını çok derinlemesine dile getirir.

"Kıt'a Dur Tüfek Omza Uygun Adım Marş Ve... 2" adlı şiir, Türk ve dünya şiirinin önemli şairlerinden etkilenen, bireysel ve toplumsal varoluşsal sorunları sorgulayan bir önemli bir şiir olarak öne çıkar. Şair, toplumsal yapılarla ve içsel dünyasıyla çatışan, kendi kimliğini ve varoluşunu sorgulayan bir figürdür. Bu tema, Turgut Uyar, Edip Cansever, Ece Ayhan gibi Türk şairlerinin eserlerinde de sıkça rastlanan bir temadır. Uyar, Cansever ve Ayhan gibi şairler, dilde soyutlamalar yaparak insanın varoluşunu ve içsel çatışmalarını işlemişlerdir.

Dünya şiirinde ise Eliot, Baudelaire, Rilke ve Sylvia Plath gibi şairler, benzer varoluşsal temalarla, insanın içsel dünyasında kaybolan ve anlam arayan bir bireyi betimlemişlerdir. Eliot'ın modernist şiiri, Baudelaire'in karanlık dünyası, Rilke'in varoluşçu melankolisi ve Plath'ın depresif kimlik arayışı, Sağlam'ın şiirinde de karşılık bulur. Şiir, evrensel bir tema etrafında şekillenir; insanın içsel yolculuğu, toplumsal yapılarla olan çatışması ve kimlik arayışı. Bu temalar, hem Türk şiirinde hem de dünya şiirinde zaman zaman farklı estetik anlayışlarla işlenmiş olsa da, sonuç olarak insanın yalnızlık ve kimlik arayışını derinlemesine keşfetme amacı gütmüştür.

Sonuç olarak, "Kıt'a Dur Tüfek Omza Uygun Adım Marş Ve... 2" şiiri, bireysel ve toplumsal bağlamda anlamın kaybolduğu, içsel bir yalnızlığın ve kimlik arayışının simgelendiği, çok katmanlı bir şiirdir. Şair, içsel dünyanın derinliklerine inerken, dış dünyanın yapısal çelişkileriyle de yüzleşir. Bu yönüyle, şiir, hem Türk şiirinin hem de dünya şiirinin en temel ve evrensel temalarını işleyen çok iyi ve ideal bir örnek olmuştur.

Yunus LAÇİN

Nar Çiçek

dertlerimi eğirip kirmene sarıyorum,
kerem'in izindeyim aslı'mı arıyorum,
dönüp dolaşım yine hep sana varıyorum.
Allah yazdıysa seni alasım var narçiçek.
şu gönlümü dertlere salasım var narçiçek.

aşkınla yandı gönlüm, bilsen nasıl tutuştum,
türkü oldum t/ellerde ağyarlarla atıştım,
ne leyla ne de şirin, tek adınla yatıştım.
kısmetse hep kapında kalasım var narçiçek.
en hüzzam şarkıları çalasım var narçiçek.

silinmez güzel yüzün hatıramda duruyor,
can alıcı gamzen ki hep boynumu vuruyor,
cevr-u cefan, o nazın şu kalbimi yoruyor.
genç yaşta saç başı yolasım var narçiçek.
bu aşk düellosunda ölesim var narçiçek.

sende bulur kendini filizlenen çiçekler,
sende bulur dengini efsunkâr o melekler,
bu ayrılık reva mı, tutuştu bak felekler.
fizan'da bile olsan gelesim var narçiçek.
aşkın adına kurban olasım var narçiçek.

Dar Zamanlar

Akif DUT

gitmelerden arta kalan yorgunluk
soğuk ve metalik seslerle dokunuyor yaralarım
soluk soluğa peşine düştüğüm hayal
gibi yerini unutuyor
sayfalarca tutuşan bakışlarım
sayfalar kapanıyor ben unutunca
telaşlı adımlarla geçiyorum göklerin kıyısından

dur bunlar ellerim ayazda kalmış yaprak
dur önüm ardım karanlık
her yenilgiden sonra bir yurt aradım kendime
sensizlik girdabında kaybolmadan
bul beni

haydi dokun
bulut bulut dağılsın gözlerim
gülümsemek yüzümde paslı bir yara
çoğalırken içimde tortuların bastırıldığı düşler
gurbeti çoğaltan gamzelerle
vur beni

ah bir u/yansam
kurumuş çiçekler gibi durmasa yakamda hüznün
içimden toplasan sesimi
derin bir uykunun kollarından düşmeden
çağır beni

Hasan GÜNGÖR

Var Olmak

İnsanın bu dünyadaki en büyük derdi varlık problemi: Ben neyim? Kimim? Niçin bu dünyaya geldim? Geldim de ne yapacağım? Yani hayatımın amacı nedir?

Kimileri varlık krizine tutuluyor. Çıkamıyor bu krizden. Yok olmanın bataklığında debelenip duruyor. Kimileri şuursuzca ezberlere saplanıyor. Kimileri de doğru bir rehber eşliğinde alınının akıyla doğru cevaplar buluyor. Böylelerinin yeryüzünde sayısı çok azdır. Bu azlar kimlik krizini çözdükten sonra yeni bir problemle karşılaşılıyor: Varlıklarını ifade etmek. Birçoğu da burada tıkanıyor. Bir ifade aracı bulamıyorlar. Bulamadıkları için de nice kıymetli hazinelerin varlığı bize ulaşmıyor. Ulaşanlardan biri de Tavus Hatun. O kendini rebap sesiyle ifade etmiş. Nasıl mı?

Mevlana, varlık problemini çözdükten sonra kalbi dile gelmiş. Söyledikçe söylemiş. Allah, toplum, insan ateşi söylediklerinde bahar selleri gibi çağlamakta.

Onun şiirlerinden birini Şiraz padişahı okumuş. Okuduktan sonra başlamış feryada:

-Aman ya Rabb'i! Aman ya Rabb'i! Demir asa, demir çarık yollara düşmek gerek. Her kimde yol yürümek gücü varsa, hiç durmasın. O Mevlana sultanın ziyaretine gitsin. O nimet ve rahmetle şeref lensin.

Bu değer keşfedici sözlerden sonra, Buha-ra'dan, Şiraz'dan, Deşt'ten kervan kervan insanlar gelir Konya'ya. Mevlana'nın aşk ve güzellik denizinde yıkanmaya. Mevlana'yı görüp de dönmek niyetiyle gelenler dönemezler geri. O aşk ve güzellik denizinde kalakalırlar. O kalanlardan biri de, dünyalar güzeli bir kadındır.

Adını sanını kimsenin bilmediği, hangi dindendir, millettendir, mezheptendir sırrı ortaya dökmümemiş bir kadındır. Yalnızca ay kadar güzelliği ortadadır. Kadın güzelliğiyle bu dünyada var olmak istemez. İmanın aşkı ona bir yol gösterecektir elbet.

Bir zaman sonra Mevleviler, bir şafak vakti bir sema töreninden dönerlerken Meram'da küçük bir tepenin eteklerinde kalakalırlar. Bir sesle kalplerinden vurulmuş dönmüşlerdir. Bu ses insanı öyle sarsıcıdır ki... Bir rebap sesidir. Öyle sıradan sü-

rüden bir ses değildir. Sanki İsrail'in sur'udur. İnsanları, insanlığın en büyük gününe mahşer gününe çağırmaktadır. Ve uyarıcıdır.

Mevleviler, o sesin sarhoş ediciliğiyle semaya dururlar. O günden sonra meram tepesinin eteklerinde her sabah sema meclisi kurulur. Ve her sabah o rebap sesi, Mevlana'nın ateşini yaktığı aşka fon olur.

Ve kadın kimselere yüzünü göstermez. İnsanlar için onun kim olduğu hep sır kalacaktır. Bir sabah rebap sesi duyulmaz. Herkes kuşkadadır. Mevlana'ya haber edilir bu durum. O kuşluk vaktine kadar bekler. Sonra:

-Gidin bir bakın der.

Gidip bakarlar. Meram tepesinde katmerli güller arasındaki küçük kulübenin ortasında, yenice sıcak bir bedenden ayrılmış bir kucak tavs kulundan başka bir şey göremezler. Bu güzel hikâyeden güzel bir cümle kalır geriye:

-Bir zamanlar bir Tavus Hatun'un rebap sesi vardı.

Şuurlu şuursuz varlıklarını ortaya koyan insanların arasından geçiyorum.

Büyük kitle, var olmayı değil varlıklı olmakla övünüyor. Benim şuyum var, buyum var. Bedenlerini bile varlıkları arasına koyuyorlar. Ben güzelim, ben yakışıklıyım, ben güçlüyüm diyorlar. İmanlarını bile varlıklarından sayanlara ne demeli. Varlıkları elinden alınca var olamayacaklar. Ne hüznü verici bir trajedidir bu. Ben de bu trajedinin içindeyim mi diye düşünüyorum. Ben de soruyorum kendime var olmakla ilgili soruları. Soruyorum, soruyorum ve hep soruyorum. Ben sana olan aşkımla varım. Bu aşkımla dünyanın aşk birikimini mektuplarımla sana anlatarak duyurmak istiyorum.

Bir gün ben olmadımda, belki aşkımla gene olacaktır. Sendeki bu mektuplarımda...

Çiçek Dili Daveti

Kazım GÖK

baharı akıtan ırmakta
çitileyerek yıkadım yalnızlığımı
ılgıt ılgıt esen rüzgara serdim
derunundan çıkmadı kalabalığın lekesi

ben ki
alfabemin ünlü ünsüz harflerini
saçtım dağ yamaçlarına
kim bilir belki bir okuyan çıkar gelincikleri

ben ki
sesimi düşürdüm
pencere kenarında önünü ilikleyen saksıya
oda yeşerdi, gün ışıdı

ama hiç duymadı sokak müdavimleri
gül dilinden yanık türkümü

çöller talep ettiği için
yankılandı suskunluğum
çığ kervanı kumlara götürecektir
umman şiirleri anlatan kardelenleri

ey
ucundan tutuşmaya hazır ömrümü görmeyip
yalnız kendi doğrusuna saplanmış insanlar

ya siz de öğrenin çiçek dilini
ya da yakın kibrit çöplerinizi

M.Nihat MALKOÇ

Derbeder

bağlamanın tellerinde
hüzünlerle gamlanırım.
eksiğim yâd ellerinde
vuslatınla tamlanırım.

efkâr basar yüreğimi,
kırar gönül direğimi,
çok görürler ereğimi,
hasretinle demlenirim.

yaralarım azdığında,
kader çile yazdığında,
kalp ritmini bozduğunda,
bakışınla emlenirim.

hayatın dik yokuşuyum,
karanfilin kokuşuyum,
garip bir serçe kuşuyum,
ellerinle yemlenirim.

candan ayrı düşünce öz
içimde harlanır bir köz.
yüreğime kâr etmez söz,
kötü diye imlenirim.

teslim olmam hiçbir güce,
nazarımda Hak'tır yüce,
üstüme abanır gece,
olur olmaz mimlenirim.

hiçbir el tutamaz beni,
mülkümünden atamaz beni,
ağyara satamaz beni,
zincirlerle gemlenirim.

kader eline taş alır,
yazın yerini kış alır,
gözlerimden yaş boşalır,
kirpiğimden nemlenirim.

ne can ne de varım kalır,
yürek yakan zârım kalır,
her ne varsa yarım kalır,
türkülerle tümlenirim.

Düş Dolaşıyor

Mehmet GÖZÜKARA

Sende süre bende ömür biterken
Kırpiğin ucunda yaş dolaşiyor.
Bağ bozumu bağda bülbül öterken
Gökte bir alıcı kuş dolaşiyor.

Boşa duman tütmez durup dururken
Akrep yelkovanla zaman erirken
Unutmam demişti ahit verirken
Uyanık görülen düş dolaşiyor.

Doğan gün dağların ardından aşar,
Sel suyu karışan bendimi aşar,
Herkes kaderini kendisi yaşar;
Arada ayağa taş dolaşiyor.

Katerpil çekmedi çektiklerimi,
Konarken kaybettim kendi yerimi,
Kar altına aldı ektiklerimi;
Başımda dört mevsim kış dolaşiyor.

Dem almadım dönüp duran dünyadan,
Yaşanılan farksız oldu rüyadan,
Deli gönül vazgeçmiyor hülyadan;
Eli güldürecek iş dolaşiyor.

Ayaklar taşımaz gayrı bedeni,
Yılın yorgunluğu bunun nedeni,
Gözükara'm getiremez gideni;
Eskiyen bedende baş dolaşiyor.

Ayfer YILDIZ

Klişe Döngü

işgalci yaralar karantinada
izimizi süren şüphelilerin odasında
gül dikenleri batıranların

orantısız yönlere evrilmişti hesaplar
ve planların ucundaki kurbanlar bizdik

zarara uğrattığınız kaçınıcı hayatımızdı
kaçınıcı çiçeğimizdi suyundan çaldığınız

ey sahnelerdeki aykırı rollere soyunanlar
oynamak, korkmaktan kat kat fazlaydı
razı mıydınız ateşe

dev yürekliler suskundu
dev yürekliler sevgi inancının
başka anlamı olmadığından suskundu

batıklarınızın zaferi geri götürdü dizlerimizi
klişe varsayımlarınız hayli sayıdaydı
pişmanlık yoksunu imâlarınız da

oysaki sözümüz vardı, sözümüz
yüzümüze haykıran menekşelere

yarın, acılarımız geçecek
iyileşeceğiz keskin umutlarla
beyazlaşarak güzelleşeceğiz
kuşların kalesi, dora bulutlarında

Nefin

Yaren KAYIP

ey Muhammed'in göz aydınlığı
özlem şehrinin başkenti

ey vuslat busesi
deniz kokusu
uzak diyarların içli türküsü
seher vakti
pencereden dolan inşirah

ey bakışı, kalbimin
yeniden çarpışı
ellerin akça pakça bir dua
gözlerin ışıll ışıll
bismillah ...

yüzün şiirin bitip
şükrün başladığı yer
yüzün ki cennet
kalbim yedi kapı
ruhum yedi kat

ey ışığım
ey aynam
ey ruhumun sırrı
gelişin zemheride bahar
gülüşün surette aslını bulmak

sen abdest serinliği
sen iman tazeliği
sen yağmurdan sonra toprak
varlığın
yoklukta da var olmak

ey gün ışığım
ey canparem
sana bakmak şahadet
ve iman etmek yeniden
sana bakmak
Rabb'imi hatırlamak...

Mehmet OSMANOĞLU

El Pençe İntizar

güç kalmadı ah kalbimi yordum seni andım
vuslat diye çıktım yola hicrâna bulandım

bir vakt-i seher handesi göz kırpsa da birden
her gün başı feryâd ile kan içre uyandım

kış ortası bir zemheri kaldım limanında
gövdemde köpürmüş gibi âteş ile yandım

geçtim ovalardan saçılan renk büyüsünden
tüm renkleri sildim yine renginle boyandım

baktım güle hem gülşene sen kokladı rûhum
susturmadı ah vâhımı hasretten usandım

yıldızları mehtâb ile saldım da göğümde
gölgen bile pür-nûr idi şems hâlesi sandım

korktum seni târiz ede nabzımdaki sayha
râşeyle susup öylece gamzende nihandım

düşün diye iklimime hep şavkı zülâlin
islak göğü içmiş gibi yağmurlara kandım

lâkin yine bir damlaya muhtâc olarak hep
çöllerdeki kumlar gibi hüsrarla yıkandım

sustum ama feryâdımı tuttum yüreğimde
ahvâlimi serdetmeye eş dosttan utandım

nisyânıma söz geçmedi kaldım uzağında
ben böylece dergâhına girmem ki inandım

mecnun gibi ferhat gibi vîsâle yabancı
candan öte aşktan yana firkatle sınıandım

hiç bitmedi billur gibi göğsümde ümîdim
bir gün geleceksin diye el pençe divandım

NECDET EKİCİ / GÖNÜL FENERİ

Necdet Ekici, hayatındaki rutin gidişatın değişkenliğini vererek başlar Gönül Feneri adlı hikâyesine. Aslında bu bir çeşit zamanın değişikliğinin de bir habercisi gibidir. Bir gece yarısı uykunun tutmaması, gece lambasının kör ışığının odayı aydınlatmaya yetmemesi, Torunu Altınay'ın kanaryasındaki huzursuzluk sanki çağımızın değişikliğindeki içsel bir huzursuzluğun gizleridir. Ardından başlayan şiddetli yer sarsıntısı ve beton duvarlar içine hapsolmuş insanın kendini sokaklara atması. Sarsıntının tüm detaylarını bir bir sıralar Ekici. Önce bir yük treninin homurtularla geçişine benzetir depremi, sonra bir ejderhaya. Eşini ve torunu Altınay'ı uyandırır ve apar topar çıkarlar dairelerinden. Hikâyenin düğümünü sağlayacak materyal ise arabalarının anahtarları olur. Çıkarken almayı unutmışlardır. Merdivenleri karanlıkta alelacele inerlerken ölüm korkusunu bir köpeğin ezilmesiyle ve ayakları vücuduna yapışık bir kötürümle vermeye çalışır.

Necdet Ekici, okuyucuya mesajını ilk burada verir. Yürüyecek durumdaki torunu Altınay'ı kucağından indirir ve yaşlı kötürümü kucağına alıp apartmandan dışarı çıkarır. Daha çok ihtiyaç duyan el uzatmak...

Küçük mahşerde eşi de kaybolur.

Torunuyla birlikte şiddetli rüzgâr ve yağmurun altında hem eşini hem de sığınacak bir yer ararlar. Ulu bir çınar ağacından başka sığınacak bir yer yoktur. Torunu Altınay'la beraber çınar ağacının altına gittiklerinde eşinin de orada olduğunu görürler. Hikâyenin bu noktasında insanın yağmurlu ve soğuk bir havada bir gece yarısı çaresizliğini en ince ayrıntılarına kadar verir.

Necdet Ekici, eşi ve torunu çaresizliğin girdabında dönerken bir araç yaklaşır. Komşusu Salih Bey'dir bu. Davetlere rağmen komşusuna gelmeyen, bayramlarda kapıyı çalmayan, yalnızca ve yalnızca mecburi asansör karşılaşmalarında "merhaba / merhaba" sı olan polis memuru Salih Bey.

Davetlere rağmen komşusuna gelmeyen, bayramlarda kapıyı çalmayan, yalnızca ve yalnızca mecburi asansör karşılaşmalarında "merhaba / merhaba"lı ilişkileri eleştirir, bunun yanlışlığı üzerinde yoğunlaşır. Olması gereken hikâyenin devamında gerçekleşir. Salih Bey, hikâye kahramanını ve ailesini arabalarına davet etmektedir. Daveti yaparken ona hitabı "ağabeyim"dir. Ağabeyim sözü Necdet Ekici'nin içsel bir yolculuğa çıkmasını sağlar. Kendi kendini sorgular başkahramanımız. Katı olanın

kendisi olduğunu, alınganlıklarıyla başka insanlar arasında duvarlar ördüğünü düşünür.

Hikâyenin başkişisi Necdet Ekici ve polis memuru Salih Bey arabanın anahtarını ve Altınay'ın kanaryasını almak için apartmana tekrar girerler. Bu çıkarıcı, pragmatist çağ insanımızın anlamakta zorluk çekeceği bir öz veridir. Komşusunun kârına olabilecek bir iş için kendi hayatını tehlikeye atmak şaşırtır yanlarındaki aksakallı ihtiyarı. Necdet Ekici yine içinin derinliklerindedir.

"İstmeden kulak misafiri oldum. Merakımı bağışlayın. Can pazarının yaşandığı, korkunun dağları sardığı şu ortamda sana bu fedakârlığı yapan kimdir? Yakın bir akrabanız olmalı?" der o ak sakallı ihtiyar.

"Komşum... Kapı komşum." diye cevap verir Necdet Ekici. İhtiyarla aralarına bir sessizlik düşer.

İçinin derinliklerinde şu mesajı verir Necdet Ekici okuyucuya. "Doğru ya, insan öbür dünyada komşusundan sorulmuş. Bütün mesele, yüreklerimizde o gönül fenerini yakabilmekte, o gül sancısını duyabilmekte..." der.

Necdet Ekici bu hikâyesiyle altı şubat Kahramanmaraş depremlerini bizzat yaşamış bir yazar olarak o anı realist bir tutumla vermeye çalışırken aslında kaybolmakta olan komşuluk ilişkilerimizi sorgulamamamızı; öz veriyi; insanı, hayvanı, bir canlıyı yaşatmanın önemini düşünmemizi istiyor. Maddeye, eşyaya, çağa, her şeye hükmetmeye çalışan, seküler algıya kapılmış çağımız insanının çaresizliğini, insan ömrünün incecek bir ipliğe bağlı olduğunu, alınganlıklarımızla insanlar arasında duvarlar ördüğümüzü, hissiyatımızın çöktüğünü söylemek istiyor. İnsanî değerleri ötediğimizi, kendi kabuğumuza çekilip komşuluk ilişkilerimizin zayıfladığı mesajını vermek istiyor okuyucuya.

"İçimin derinliklerindeyim" derken bu içsel yolculuğu okuyucunun da yapmasını salık veriyor.

Doğrudan doğruya iletildiği "Doğru ya, insan öbür dünyada komşusundan sorulmuş. Bütün mesele, yüreklerimizde o gönül fenerini yakabilmekte, o gül sancısını duyabilmekte..." sözü ile de okuyucunun gözleri önüne seriyor mesajı. Dayanağı ise toplumun değer yargılarının, yaşamının biçimlendiricisi din/inanç.

Hikâyenin duygu yükünü arttırmak için ise "Bir sessizlik düşüyor aramıza" ve "Ben içimin derinliklerindeyim." tümcelerine yoğunlaştırıyor okuyucuyu.

Nurkan GÖKDEMİR

Haikular

Anadolu
ay Anadolu!..
nice hayat dolusun
güncen nur olsun!

Ulu'sun
kadim ulusun
çağlar aşan/ erkinle
şanın duyulsun!

Aksın
sel gibi aksın
yiğit yağızca sesin
dünya durulsun!

Sesin
silsin yaşları
utançlı zamanları
kan viran dursun!

Yeniden
masuma kalsın
yazyazılı topraklar
yeni'den doğsun

U/mutla
gülen çocuklar
aşkın esri baharlar
düşler çoğ olsun!..

Yâr

Haşim KALENDER

çölünde susuz gezerim,
ırmak olur akarsın yâr!
bina diye söz dizerim,
kaleleri yıkarsın yâr!

arkadaşız keder ile
huzur oldu gayri çile
ıradıkça elden ele
hep önüme çıkarsın yâr!

baldan, petekten arısın;
bir bulanık bir durusun.
yüce dağların karısın,
niye böyle yakarsın yâr!

leyleleşir düşen aşka,
mecnun'un olsaydım keşke!
sümbül başka nevrüz başka,
sen hepsini kokarsın yâr!

yaş kurudu sile sile,
düğüm çalyorsun dile,
yanımda olmasan bile;
yıldızlardan bakarsın yâr!

gülücük gelir yüzüme,
neşe girince sözüme.
girer çökersin özüme,
hep mi böyle sakarsın yâr!

uykular uyurken ben de
misafir oldular sende,
kalender'e gel desen de
yılan gibi sokarsın yâr!

Gülçin YAĞMUR AKBULUT

Daktilo

Kaç tuşuna dokunarak uzaklaştığım kente, aynı daktilonun dön tuşuna dokunarak yaklaşıyordum.

Kalbimin emaye kaplı yüzeyine düşerek sesler çıkaran anıların peşine düşmüştü ayaklarım. Bozuk saat gibi sürekli on yedi yıl öncesini gösteriyordu bileğimdeki saatim. Palyaçonun gülen yüzünü takınarak ilerlesem de rayların üstünde korku, endişe ve tereddütle kaplıydı koridorları göğsümün.

Yuurtsuz şafakların boranından ıraklaşarak gurbetin paletinde payıma düşen renge sığındım. Yolculuk yaptığı gemiye, ihanet eden tayfa değildim. Dümeni yanlış rotaya çeviren kaptanaydı asiliğim. Siyahın içindeki laciverte tutundum. Hem koyuydu lacivert hem de karayla gök mavi arasında bir sır.

Ölmem için henüz zaman vardı. Babamın bana açtığı sayfada, harlanmış bir zorunluluğun kölesi olmayacaktım. Dedem yaşındaki adamın ömrümü bozdura bozdura kullanmasına razı olamazdım. Siste kaybolan siluet gibi gökle yerin birleştiği yerde silinmeye karar verdim.

Yıllar önce koşarak bindiğim tren, bugün ağır aksak adımlarla kendimi iteklediğim trendi. Eski masallarda anlatılan kötü adam yoktu artık öykümün içinde. Yaklaşık bir ay önce kaymıştı yıldız gök kubbenin zemininde kötü kahramanının. Lakin en az kötü adam kadar kırılmışlığı vardı adamın sarı yemenili eşine. Ben denize ağlarken kendi ipimle asılmamı izlemişti kadın susarak ve sessizce.

Burnumun direği sızladı yine de. Hiç sevmezdim oysa huysuz rahmetliyi. Hem şimşek hem buluta dönüştü bir anda bedenim. Öfkeye ağır, sevgiye hafif bir hamle... Kalkan ve mızrak, hüzün ve sevinç alabildiğince büyüyen kördüğüm... Acıyan avuçlarımda büyüttüğüm ısırgan otu muydu yoksa kat kat katmerli bir deste gül müydü bilemedim.

Ne çok sarı yemenisi vardı annemin. Nedendir bilmem sarıdan başka yemeniyle örtmezdi saçlarını. İncecikti. Savrulup uçacak sanırdım şiddetlenince kasabanın poyrazi. Çocukken anneme biçtiğim beyaz kaftan kül rengi bir elbiseye bırakmıştı yerini dere boyu. En az babam kadar suçluymdu annem. Sustu. Nasıl yüzüme bakabilecekti? Belirsiz duvarlara çarpıp duruyordu aklımdaki muamma.

Bir aynayı andırıyor hatıralardaki yüzün. Ben gibi senin de çöktü mü avurtların ya da ben gibi ağardı mı tel tel saçların? İtiraf etmeliyim ki hayaline her dokunduğumda boşluğa dağılıyor yaralı kalbim. Yerinden oynuyor, gamzelerini gamzelerime gömdüğüm hayat. Kimlesin, kiminlesin? Hala bıraktığım yerde misin? Pişman mısın benimle gelmediğin için?

Taştır, kayadır sinem benim. Bunca zamandan sonra anladım ki çantanda hiç yoktum ben senin.

Sırtını dönüp bensizliği seçtiğinde tozlu bir masa gibi kalakaldım unutulmuş bir sahilde. Taş yonttum sinemde, yıllarca çığlık sürdürdüm tozlu masa sahillerinde. Tuhaf değil mi? Mağrurlandığım aşkla ters pers olduğum aşk aynı oylumda.

Amcam, teyzem, halam, dayım... Hayır, hiçbirisi değilsiniz benim için! Dul bir zengine beni satan babamın bıçağını bileylediğinizde yazı bitirdiniz o bahçede. Her kapıyı tıklatan gizli hayalet gibi yine de belireceğim eşliğinizde. Yüzünüzdeki kumaşın rengini görmek boynumun borcudur, zorunluluğumdur kendime.

Kurumadıysa büyüyüp serpilmiştir ceviz ağacım, kardeş bergüzarım. Ölümünden sonra kendi ellerimle başucuna diktiğim yadigarım. Cevizi çok severdi cennet rayıhalım. Bilsen nasıl özledim. Milyonlarca yıl ötesinden kulağıma çalınıyor sesin. Okyanuslarla ölçtüğüm acını dünyanın atmosferine sığdıramadım. Affet beni kardeşim. Kırdılar kolumu kanadımı. Hangi atla koşturduysam da erişip de ziyaretine gelemedim.

Emine'm, çocukluk arkadaşım. Gençliğimin vefakâr dostu... Sana kestim tren istasyonundaki bütün biletlerimi. Küçük bir asumanın sokakları arasına sıkıştırmamışlarsa ruhunu uzun uzadıya saracak kollarım gövdeni. Kolundaki altın bileziği avucuma bırakıp taşınmaz külfetimi sırtımdan kaldırdığını nasıl unutabilirim ki? Üşüyen kalp damarlarımı buharlaşan zaman dilimlerinde ısıtan senin sevgindi.

Düşen sesler içinde Köpüş'ün hırıltıları vuruyor kompartmanın içine. Hayattaysan hâlâ, tanıyıp sokulur musun eskisi gibi boynumun dibine. Seni düşününce vefakârlığın gölgesi uzayıp gider gönül tekemede. Önceden olduğu gibi eti kemikli, ekmeği taze mi seviyorsun yine. Biliyorsun değil mi? Vurdumduymaz kasabada bir sen, bir de Emine var burnumun direğini sızlatan ahbap.

Oynadığım park, bahçe... Okuduğum ortaokul, lise... Kasabanın pazarı, ineceğim şimendifer garı... Duruyor muydu acaba yerli yerince? Rüzgârı aynı rüzgâr mıydı? Toz, duman, yel, deli boran fırtına. Martlar yine resim çiziyor mudur kasım göğünde? Sırtımda huysuz bir pelerin, cebimde ufalanmış portrelerle dolanıp durdum lokomotifin vagonları içerisinde. Korkuyordum. Yakınlaştıkça yitirdiğim bir hayaldi belki de artık doğup büyüdüğüm yer.

Kaç tuşuna dokunarak uzaklaştığım kente, aynı daktilonun dön tuşuna dokunarak yaklaşıyordum.

Doğuşun Müjdesi

İlyas AÇIKGÖZ

açıldı cehennem kapıları, çıkardılar deccal'i
yıkıldı surlar, üşüştüler şehirlere yecüc mecüc misali
kan emici vampir, satanist ruhlular sardı şimali
şeytan ittifaklı siyon yıldızı gölgeledi hilali.

tarih tekerrür etti kafir batıya
dedesinden rol çalanlar başladı sahnede oynamaya
kalmadı çiğnemedikleri ırz, namus ve haya
kanı bozuk soysuzda ne arasın izzetinefis denen maya.

masum yavruların tepesine yağarken bombalar
parçalanmış bedenleri saklıyor beton molozlar
dağılmış dört yana kafa, kol ve bacaklar
virane evlerden miras ceset dolu torbalar

dünyaya servis ediliyor bir fotoğraf karesi
ana cansız yatıyor kucağında taze bebesi
sütten kesilmiş kan damlatıyor bezesi
yok oluş değil bu yeniden doğuşun çilesi.

yenilgi yenilgi büyürmüş zafer
meğer hep böyle imiş kader
karanlık en karanlıkta fecr eder
zorluktan sonra Rabb'in sana inşirah'ı müjdeler.

mazlumun ahı Rahman'a arz olundu.
arzdaki yukarı çıkıp kürsü'ye dokundu.
açıldı küreyi-arş meleklerden ordu kuruldu.
suya düştü planlar cümle tuzaklar bozuldu.

dur dünya vaktidir terse dönüşün
zaman dövüldü üstünde sabır örsünün
gargat'tan başka kalmadı sığınağı kâfir sürüsünün
hazırlıkları tamamlansın artık melhamei-kübra denen dövüşün.

Murat ÇOLAK

Filistin Çığlığı

su yürüdü dallara
çağ durdurulamaz gayrı

evimiz sıcacık,
yuvamız mutlu,
karnımız tok,
huzur dolu.
giysileriniz kalın, ayaklarınız kuru,
filistin'de çocuklar, gözleri yaşlı, yitik umutları.

evimizde barış,
yuvamızda neşe,
değme keyfime
gösterme bile
filistin'de bombalar,
yıkılan evler, bitmeyen çile.

çağ bu çağdı.
ölenler insandı.
Asrı-saadette peygamberin yanında saf tutarım diye
halbuki şimdi gerekti o yürek
şimdi gerekti o hamaset
şimdi gerekti ömer, ali, sümeyye

çağ bu çağdı.
ve hepimiz gözlerimizi yumduk.
çünkü gözlerimizi açınca keyfimiz kaçıyordu.
iştahımız bozuluyordu.
sahte bir cennette.

Palmira'ya Ağıt

Yusuf KAZAK

düğününde kumların rüzgarlarla
geliniydin çöllerin destan dillere
giydiğin nedir garbın karasından
ey palmira?

saklambaç oynardın yıldızlarla
sığınarak ayın ardına kandilli
cümbüşünle, nihayeti nedir
düştüğün matemini
ey palmira?

gölgende büyüttün asırları
palmiyelerinin omuzlarında
nedir vuran ateşinden şarkın
şakaklarına
ey palmira?

yankılanırdı kalburüstü musikiler
dudağındaki kavallardan mestane
nedir hiç dinmeyen ağıtlar,
yazgından
ey palmira?

Ayşe ARSLAN

İstanbul

gri betonlar üzerinde renkli ışıklarını izledim
öylece geçer gibi geçtim içinden
oysa sen benim içime yerleştin
martı seslerinle ve yükselen minarelerinle
yabancı kalabalıklarınla
tanış değilken beni kendinden eyledin
ben böyle bir yolculuğu hiç tatmamıştım
seninle tüm tatlara dokundu gözlerim
yine gelmek istiyorum sana
gönlümün memleketi oldun
artık sevmelerim sen şehirli
sensiz gurbetteyim
denizinin sesi
vapurların cilvesi
serin serin esen rüzgârının
bir de o kıyına vuran dalgalarının
ve her şeyinle hem kaybolduğum
hem de kendimi bulduğum yersin sen
ben senliyim artık sensiz gurbetteyim
seni izlemeye doymak mümkün değilken
ayrılığa nasıl katlanırım
oysa ben, sen memleketli değildim
ruhum sende kaldı ben bende yittim.

Balon

Sadiye Esma KARABULUT

Yeni perde, yeni oyun... Güneş köşesine çekilir, ay belirir. Sokak lambaları içimizdeki karanlıkları aydınlatmak için var olur. Kaldırımlar: suçlarımızı taşımak, ağaçların yaprakları sesimizi bastırmak için... Ve insan dünyaya gelir. Hikâye böyle başlar.

...

Aralık ayı .... kentinde yağışlı geçiyordu. Yılbaşının yaklaşmasıyla heyecana bürünen bu kentte bir cumartesi akşamıydı. Kafelerin içi çam ağaçlarıyla bezenmişti. Renk renk sim süsleri insanların boyuna dolanıyordu. Havanın kararmasıyla led ışıklar da yanıyordu bir bir. İnsanlar ise şimdi bu kentte yalnızca yeni yıla girmeyi bekliyordu.

Oyuncak dükkânındaki bir rafın bölümüydü onlar. Aynı; markalar, tarzlar, estetikler... Tam kalplerinin ortasında bir düğme vardı. Düğmeye bastığınızda birisi ağlıyor, ötekisi gülmeye başlıyordu. Başkasının duygusu ötekisini asla ilgilenmiyor, kendi sesinden başka ses duyamaz hale geliyordu.

(Benim adım Yasemin. Annem, doğduğumdan beri tanıdığım şu güneştir. Gökyüzü babamdır. Ve ağaçlar, gökten bir milim sarkıtarak dallarını, beni heyecanlandıran salıncaklarıyla uyutur.)

Karnı acıkmıştı. Dönercinin yaptığı nefis dürümün kokusu! Burnunda tüten bu yemeğe hiç kavuşamayan Yasemin elini cebine daldırdı. Bu para ancak iki günlük ekmek parasına yeterdi. Kaldırımlara baktı. Son kez bir yere daha uğramalıyım dedi. Açlığını unutmak zorundaydı. Her şeyi kabullendi yine çaresizce. Teslimiyetle ilerledi. Kapıyı açtı. Acaba birisi kendisine üzülür mü diye düşledi. Anne eli değmemiş özensiz saçlara. Dirsekleri yırtılmaya yüz tutmuş, rengi soluk pembe monta. Çamura bulanmış iki beden büyük bota. Üzülür ve tüm peçetelerini satın alır mıydı birisi? Yasemin bunları düşlerken kafenin sahibi aniden onu fark etti. Kaşlarını havaya kaldırdı, başını sola sallayarak çıkmasını işaret etti. Yasemin hızla gözlerini kaçırdı. Kafe sahibi, garsonu çağırıp Yasemin'i hemen kovmasını istedi. Kaçmaya başladı Yasemin hızla. Garson peşinden koştururken, kurtulmayı başarmıştı.

-Peçete ister misiniz?

İnsanlar kendi sohbetlerini hiç bölmedi. Cevap vermeye bile lüzum görmedi. Yasemin son masaya gelmişti.

-Şey, peçete, peçeteye ihtiyacınız var mı efendim?

-Teşekkürler şekerim. Allah versin. Hahaahah...

Öfkeyle gözleri doldu Yasemin'in. Koşarak uzaklaştı kafeden. Sahte yüzlerini çıkarıp gerçek maskelerini ortaya dökmek istemişti. Lakin ruhları

çamaşır gibi ipe seriliydi bu kentin insanların. Yasemin ise bu çamaşırlara ulaşamayacak kadar küçüktü.

Kafenin camına balon çarpıyordu. Hareketini sadece rüzgâr sağlıyordu. Rüzgâr eğilim gösterdikçe savruluyor ve hafifçe uzaklaşıyordu. Herkesten bağımsızdı. Yalnızca rüzgâra bağlıydı kaderi. Veyahut yerdeki bir cisme... Yaşamı bunla ölçülüyordu. Hiçbir şeyin farkında değildi. Teslimdi kaderine. İradesi yoktu. Seçimi yoktu ve sesi yoktu. Bir cisim onu deldiğinde sesi çıkabilirdi ancak. Belki de hiç duyulmazdı küçücük hacmiyle bu koca kentte. Nasıl, ne, nerede, neden, ne zaman? Kim!

Beton yüklü duvarın boşluğuna sıkıştı balon. Yasemin kafasını çevirdiğinde ilk onu gördü. Her şeyi unuttu yalnızca çocukluğu baş göstermişti şimdi. Ona doğru sevinçle koştu.

-Kim bilir kim bıraktı ellerinden seni, kim? Hangi parmakların arasından kaybolup buraya geldin. Rüzgâr mı savurdu yoksa bu boşluğa?

Sürekli dönen şu yuvarlak küre sonunda tam dönüşünü sağlamıştı. Kentteki insanlar şampanya patlatarak kutlamalara başladı. Havai fişekler patladı art arda. Gökyüzü çiçek gibi açıp kapandı.

...

Yasemin, balonu beton yüklü duvarın boşluğundan kurtardı. Eline aldı ve gökyüzüne teslim etti. Rüzgâr taşıyarak göğe yükseltti balonu. Göğün arasında kaybolmadan son kez baktı. Daireler çizerek süzülüyordu balon. Göğü aralayarak bulutlara kavuşmuştu. Kayboldu sonrasında sonsuzluğa. Rüzgâr aniden kuvvetlendi, yağmur tekrar başladı. Saçları dalgalandı Yasemin'in. Kahverengi gözleri sisten uzaklaşarak ıslık ıslık parladı. Rüzgâr yavaşça yanağına dokundu...

Son perde, son oyun... Zuhur etti; güneş, ay, sokak lambası, kaldırımlar, ağaçlar. Yere düştü akisleri. Ve in\san bir balon gibi kayboldu akislerin arasında.

Kadir KÖSE

Adamlık Misyonu

ey ülkemin geleceği hür gencim
boş işlere esir olma dikkat et!
çalış öğren gerçekleri gör gencim
adam gibi adamlığa gayret et!

gençlik sana bahşedilen ikramdır,
hedef koyup çalışırsan imkândır,
günübirlik yaşar isen hüsrandır,
adam gibi adamlığa gayret et!

haz'lı yaşam günahlara götürür,
yavaş yavaş bataklığa batırır,
ısrar edip sürdüreni bitirir,
adam gibi adamlığa gayret et!

kolay yoldan kazanmaya çalışma,
kandırarak edinmeye alışma,
hâk etmeden hiçbir şeye ilişme,
adam gibi adamlığa gayret et!

sen ailenin reisi ve erisin,
her birinin kuvvetisin ferisin,
bu misyonu yüklenecek birisin,
adam gibi adamlığa gayret et!

güdüyorsan dost kazanma kaygısı,
istiyorsan aidiyet duygusu,
bekliyorsan saygın olma saygısı,
adam gibi adamlığa gayret et!

hiç unutma her işin bir imtihan,
ne yaparsan yazılıyor anbean,
razı olsun dersin eğer yaradan,
adam gibi adamlığa gayret et!

devletine karşı çıkma sahip çık,
kaybedersen gidecek bir yerin yok,
kim yıkmaya yeltenirse vurup yık,
adam gibi adamlığa gayret et!

sözlerini palavraya kul etme,
bir yalanla bin doğrunu pul etme,
güvenini yanlışlara rol etme,
adam gibi adamlığa gayret et!

sen alparslan, sen fatih'sin, yavuz'sun,
üç kıtada hüküm sürmüş oğuz'sun,
farkında ol us ve erk'e haizsin,
adam gibi adamlığa gayret et!

pişmanlığım hiç olmasın diyorsan,
yarınlarım güç olmasın diyorsan,
amellerim suç olmasın diyorsan,
adam gibi adamlığa gayret et!

yani gencim işin özü ne dersin
ben'den çıkıp biz olmaktır esasen.
Hakk'tan yardım, halktan dâa istersen
adam gibi adamlığa gayret et!

Orta Doğulu Kızım

Fatma NİŞANCI

orta doğulu kızım, değişmez kaderim
her doğanla doğar, göbeğimi kendim bağlarım
yazgımda siyah eller
kimi saçlarımdan tutar kimi eteğimden
yüreğim çaput yüklü dilek ağacı
her gidenle gider kalanla ağlarım

saçlarımda alev, gecelerim yıldızsız
kırkikindi yağmurları gözlerimdeki kızılılık
lav olan yaşamlardan iz
çağın gerisinde
çaresizliği muskalayıp astılar boynuma
huzur tüyden cılız keder anbean
gergef kısır döngü dokur
yer etti kara bulut laldir zaman

gence ölüm donu biçilir
eşe acı bebeğe yetim
naylon gemiyle bir ölümden diğerine geçilir

ytirdim düşlerimi
düzenin kanlı rotasında
daldalar kaptı kuzumu
denizler ortasında
ipsiz dünyanın kirli sularıyla boğuşurum

arakan'da suriye'de
filistin'de zalimler canhıraş
ciğerleri doğranan analar
yenemez acısını ölüme muhtaç
umudum çarmıhta, yaralarım yara doğurur
kanlı coğrafyanın kızları
hamurunu gözyaşıyla yoğurur
toprağımız savaş giyineli
göğsüm katar katar mezarlık
taşıyamıyor ölüleri!..

Elif KARACA

Kara Toprak

Savaş nedir? Savaş iki tarafın da yıkımından başka hiçbir şeydir. Yıkılan sadece devletlerin otoritesi değil, asıl yıkılan şey her şeydir. Yıkım bir çocuğun gözyaşı, bir annenin feryadıdır. Ritmi bozuk kalbin anı kollaması, ölmüş erin cebinden çıkan son mektuptur. Yaşanmayan hayallerdir yıkım. Savaş sadece devleti ve içindekileri etkilemez bir kara toprak bile yıkılır kimi zaman.

Günlüğümün ilk satırları bunlar. Günlerden çarşamba. Soğuk hava tenime nüfuz ederken, ellerim titrerken, belki de donarak ölecekken, son bir kalem bırakmak istiyorum size. Son bir satır, belki de son bir kelime. Siren sesinin kulak tırmalayan sesini son kez bile duymak istemezdim hayatta. Çünkü bu yıkımın baş sesiydi. Ne yapılmasını bilmeyen korku dolu gözler birbirini takip ederken bir ses gelir, ardından bir çocuk uğultusu hiçkırıkların boğaza dizildiği noktada geri kaçışın yoktur zaten. Ölüm kapıda.

Art arda dinmeyen zevahir sesler bütünü.

Babamın başı eğik, annemin gözü yaşlı... Derinden bir şeyler hissediyorum, hiç hissetmediğim kadar. Yaklaşıyoruz, başa olan uzaklığımız kadar.

Şimdi ne yapmalı insan, ne demeli, ne duymalı. Çünkü sağını izlerken solundakini kaçıtır insan. İki gözüm önüme aksın der kimi zaman. Bazen şahit bile olmak istemez. Duymak istemez. Görmek istemez. Ama tüm çıplaklığıyla önünde duran bir gerçeği de hiç sayamaz.

Kâinata çevrilir meraklı gözleri. Taraçan eder etrafı hiç durmaksınız, bir an solumaksınız. Derin bir nefes çeker içine soğuk kışın soğuk ayazından bir parça. Elleri titrer soğuktan, ardından bir sıcaklık. Annesinin güven dolu bakışları ve bir umut parçası.

Asumanı delen sınırsız hava yolu araçları... Kalbimi delen bir korku ışığı... İşte şimdi tam şu vakit ölsem, ölsek? Ne Olacak? Çürümüş bedenimizi toprağa yakıştırayabilecekler mi? Toprak kokusu alabilecek mi tenimiz bu soğuk ayazında.

Aradan kaç vakit göçtü bilmiyorum. Tek bildiğim herkesin kaçtığı, ama nereye? Gerçi artık bize ancak karada ölüm var. Göz kırpmaya korkar oldu insan. Tüm evleri delik deşik etti teröristler. Bizim

askerlerimiz neredeydi peki? Umarım iyidirler. Tek tek evleri dolaşan o sürülerin sıradaki durağı bizdik. Hepimiz saklanmıştık saklanmasına ama korku kalbime hiç iyi gelmemişti. Ve işte o ses, bu bir koçbaşı sesi. Kapımız tuzla buz olurken biz saklanıyorduk. Herkes kaçarken biz buradaydık. Aradan sessizliğin rehin aldığı birkaç dakikayı eskittik saklandığımız yerde. Ve bir ağlama sesi geldi, bir an tüm korku bedenimi terk etti ta ki silah sesini duyana kadar.

Gözlerimi açtığımda aynı yerde aynı şekilde duruyordum. Ve birden bana ceza olan anılar dolmuş zihnime. Rüya olsun istedim. Yalvarmak istedim Allah'a ama ne çare? Saklandığım dolabın kapağını açtım gıcırdayan tiz sesiyle. Ve derin bir rutubet kokusu ile yandı ciğerim. Önümde iki ceset... Tüm kanlar vücudunda kurumuş. Ve benim ailemi kuru bir toprağa bile uygun görmemişlerdi. Yıkıldım. Tam da bu anı görünce yıkıldım işte. İçimde harmanlanan derin nefret ateşi bu sefer kaynağını asla söndürmeyecek, dindirmeyecek cinstendi. İşte bugün, tam da bugünden sonra bana intikam helal kılınmıştı. Kulaklarımda susmak bilmeyen o sesle birlikte ağlamaktan şişen gözlerim kendini ağır kapatmaya başladı...

İlk birkaç saniye hareket edemedim. Ne olduğunu bilmesem de uzaklardan çok uzaklardan ses geliyordu. Bir an korkunun en derin hücreleriyle irkilerek yerimde doğruldum. Artık o sesleri daha rahat ve net işitebiliyordum. Kapı ardında dönen bir konuşmaydı bu. Benimse kapımın ardı sonuna kadar kapalıydı dünden bugüne. Kulak kesildim o konuşmalara... Aklım bir hayli dolu... Bir plan yapmalıyım ve kaçmalıyım. Kaçmak acizlerin işi derler... Ama mecburum. Eğer beni ola ki öldürmezlerse ben kendiliğimden zaten öleceğim, hiç olmazsa açıklıktan, hiç olmazsa yalnızlıktan.

Kapı ardı konuşmalarına tamı tamına dâhilim şu an. Her şeyi belleğimde topladıktan sonra sıra plana geldi. Kusursuz olmak zorunda değildi plan ama pürüzler de olmamalıydı.

Plan hazırды: ince ve derin. Plan böyleydi, böyle olmak zorundaydı. Sıra oyunun en zor yerine gelmişti. Şimdi bu oyunu kurallarına göre oynamak icap ederdi. Derin bir nefes aldım yerimde. Ardından bir besmele... Yerimde doğruldum, karanlık odanın rutubet kokulu havasında. Evet, eğer ki ailemi merak ediyorsanız onların bedeni hâlâ bir toprağa yakışmadı. Belki de toprak kabul etmeyecek kadar haindi bu güzel yürekleri. Tam, tüm malzemeleri hazırlamıştım ki art arda gelen çığlık sesleri gerçekliğin habercisiydi. Bir şeyler oluyordu art arda durmaksızın, bir şeyler oluyordu göz yumup haber almaksızın. Bir anda evimi asker kılıklı vatan hainleri talan etti. Kanım çekilmişti. Ya da donmuştu. O an ayırt edemedim bile. Yanağımdaki yaşlarla birlikte göz kırpmaksızın karşımda duran kişilere bakıyordum. Yüzlerindeki kar maskeleri gözlerini bile kapatmıştı. Öyle bezmişler hayattan. Ağzımdan firar eden hıçkırıyla birlikte yalnızlığım yüzüme bir kez daha çarpmıştı. Bir kez daha çırpınacak gücüm de kalmamıştı üstelik. Sanırım toprağın kabul etmeyeceği bir güzel yürek daha geliyordu az sonra, belki de tam şimdi, şu an. Derin bir nefes çektim içime, son kez. Yumdu gözlerimi sımsıkı. Ve bekledim, o güzel Azrail'i. Ama ne aldığım o nefes ne de son yumduğum gözmüş. Bir anda anlamı hafızamı kaplamayan kelimelerle açtım gözümü. Ve kolumun acısıyla geldim kendime. Biri kolumu sımsıkı tutmuş çekiştiriyordu beni. Bir an durmaksızın. İlerde bir kamyon gördüm, dorse-sinin kapağı açık bir şekilde benim gibi yaklaşık on kızı daha götürüyorlardı. Hepimizi dorsenin içine koyduktan sonra kapağını en sert sesle birlikte aramızdan kapayıverdi. Ve tek duyulan motor sesi...

Aradan bir hayli zaman geçmiş olsa gerekti ben gözlerimi hâlâ uyuklayan insanların arasında açtığımda. Ne kadar vakit geçti bilinmez ama tek gerçek herkesin korkusu. Bir sohbet açmak istedim o an, belki aralarında birkaç fikri olan vardır diye düşünmüştüm ki kamyon ani frenle durdu. Kalbim ağzımda atıyordu tam da. Ve içinde bulunduğumuz mahzenin kapağı açıldı bir hayli gürültüyle. Tek tek herkesi aşağı indirdiler. Tam aşağı inme sırası bana gelmişti ki kapıyı bir an suratıma kapadılar. Bir an korkudan ne yapacağımı bilemez bir hal

de kapıyı yumruklamaya başladım. Ve en son otiz sesimle öyle bir çığlık attım ki kapının açılıp saçımından tutularak zorla aşağı indirilmem bir oldu. Kendi dillerince bana bir şeyler diyorlardı ama onları umursayan yoktu. Etrafa göz gezdirdiğimde her yerin kan revan içinde olduğunu gördüm. Artık tepki bile veremiyordum. Eğer ilk inen o dokuz kızdan biri olsam şimdiye çoktan ölmüştüm. Gökyüzü kararmak üzereydi. Beni günün ayazında bir ağacın yanına çömeltiler ve ağaca sımsıkı sardılar. Adamlar evi andıran kulübeye doğru gittiklerinde beni bağladıkları ipin hareket edip etmediğine baktım. Çok çok az olsa da hareket ettirebiliyordum. Kulübeden bir adam çıktı ve yanıma kadar geldi. Cebinden çıkardığı iğneyi bir düşünmeden boynuma sapladı, gerisi koca bir karanlık...

Gözlerimi zorlukla açtım, hava tam ağarmak üzereydi, Dün aklıma kazıdığım planı bir uygulamaya başladım. Zorla hareket ettirdiğim ipi ağaca sürterek incelmesini bekledim sabırla. Nihayet koptu ip. Bir saniye bile bekleyecek vaktim yoktu. Engebeli arazide en uzak gördüğüm noktaya doğru koşmaya başladım. Sonra ne yapacağımı oraya varınca belirlerdim, demeye kalmadı Birkaç adımım sonunda sol omzumdaki acıyla sarsıldım. İlk bacaklarımın ihanetine uğradım. Koşmaları gereken yerde düşmek de hangi kitapta yazıyordu. Ardımda birkaç kahkaha sesi, işinin bittiklerini ünleyen bir hayli insan ve gidişi ardında kalan toz bulutları. Bir de ben, acılar içindeki ben.

Tüm vücudum yere serildiğinde elime değen toprakla irkildim, kara toprak. Koskoca araziye, "Annemi ve babamı içine sığdıramayan toprak." diye geçirdim içimden. Sonra başım döndü ve ellerimle yavaşça toprağı üzerime örtmeye başladım. Ve o an anladım ki başından belli kimse kimseye ihanet etmemişti. Asıl ben kendime ihanet etmiştim. Yaşayamadığım için her şeyi ve de herkesi suçlamıştım. İşte bu benim en büyük ihanetimdi.

Ey mavi göğün altındaki yeşil çimenlik! Sen de bir gün biçilir de kara toprağı dönüşürsün.

Rukiye Aybüke DOĞAN

Sessizliğin Ardından

6 Şubat sabahının soğuk karanlığında Elif sessizce uyuyordu. Dışarıda kar taneleri usulca yeryüzüne düşerken evin içinde huzur hâkimdi. Bir gece önce Elif ve ailesi televizyonun karşısında bir araya gelmiş, sıcak çaylarını yudumlayarak karın yağışını izlemişlerdi. Çocuklar, sabah karla oynama planları yaparken Elif, ertesi gün işe gitmenin yollarını düşünüyordu. Yorgun bir günün ardından herkes yatağına çekildi.

Saatler gece yarısını çoktan geçmişti. Elif, derin uykusunun ortasında yatağının altında tuhaf bir hareket hissetti. Önce küçük bir titreşimdi, ardından derin bir uğultu geldi. Kafası karışmış halde gözlerini açtı ama ne olduğunu tam kavrayamadan yer sarsılmaya başladı. Evdeki eşyalar birdenbire sağa sola savruluyor, dolap kapakları hızla çarpıyordu. Elif bir anda yataktan fırladı ama o anki şokla ne yapacağını bilemedi.

“Deprem!” diye içinden bağırdı fakat kelimeler boğazına düğümlemişti. Etrafındaki dünya devriliyor gibiydi. Büyük sarsıntılar evin her yerinde hissediliyordu. Duvarlardan gelen çatırdama sesi ve mobilyaların devrilmesi, korkunç bir gürültü yaratıyordu. Elif’in odasına baktığı her yer, aniden kaosa teslim olmuş gibiydi.

Elif, aklına gelir gelmez kapının eşiğine yöneldi. Fakat koridora çıktığında evin çatısının üzerinde büyük bir baskı hissettiğini fark etti. Sanki tüm bina çöküyordu. Birkaç adım attıktan sonra tavan büyük bir gürültüyle çökerek salonun bir kısmını kapattı. Şok içindeydi, kalbi göğsünden çıkacak gibiydi, her nasılsa bir şekilde hayatta kalmıştı. Elif, annesini ve babasını aramak için seslenmeye çalıştı lakin sesi boğazında yankılandı.

Korkuyla ailesinin odasına doğru koştu, ama önündeki yollar tıkanmıştı. Dışarıdan siren sesleri duyulmaya başlamıştı. Çaresizce olduğu yere çömeldi ve dua etmeye başladı. “Lütfen, bir şey olmasın...” diye içinden geçirdi.

Sarsıntılar bir süre sonra durduğunda, Elif’in vücudu hâlâ titriyordu. Neler olup bittiğini anlamaya çalışırken karanlık çökmüştü. Sokaktan gelen sesler gittikçe artıyordu; insanlar çığlık atıyor, yardım istiyordu. Elif, yıkılan evlerin arasında kendisini bulduğunda, dünya bambaşka bir yer gibi görünüyordu. Sadece birkaç saat önce huzurla uyduğu evi, şimdi yıkılmış bir enkaz haline gelmişti. Ancak Elif, o anda bile bunun sadece onların eviyle sınırlı olmadığını biliyordu.

Gözlerini çevresine gezdirdiğinde yıkımın devasa boyutlarını fark etti. Komşularının evleri, sokaktaki binalar... Her şey yerle bir olmuştu.

Elif’in içi ürperdi. Annesi ve babası hâlâ içinde olabilirdi. Gözlerinden yaşlar süzülürken enkazın arasından bir hareket fark etti. Yardım ekipleri mahalleye hâlâ gelmemişti insanlar kendi çabalarıyla sevdiklerini, ailelerini enkazlardan çıkartmaya uğraşıyorlardı. İki saatin ardından yardım ekipleri mahalleye ulaşmaya başlamıştı. Kurtarma görevlileri, yıkılan binalar arasında yaşam belirtisi arıyorlardı. Umutla bekleyen kalabalıklar, yardıma koşan gönüllülerle doluydu.

Elif’in bulunduğu yere doğru ilerleyen bir kurtarma ekibi, ona doğru seslendi. “İyi misin?” Elif’in dudaklarından sadece zayıf bir “Evet!” çıkabildi. Fakat içindeki korku ve belirsizlik her an daha da büyüyordu. Babası ve annesi, bir türlü çıkmadıkları evin içinde olabiliyorlardı. Kurtarma ekipleri hızlıca çalışmaya başladı; herkes büyük bir dikkatle yıkılan evin içinde kalanları arıyordu.

Gün ışığı yavaş yavaş belirlediğinde mahalledeki yıkım daha da netleşti. Yüzlerce insan dışarıda toplanmıştı. Kimi yaralı kimi sevdiklerinden haber bekliyordu. Elif, saatlerce enkazın başında bekledi. Kurtarma ekiplerinin hummalı çalışmaları sürerken Elif’in umudu zamanla azalıyordu. Ama bir süre sonra derin bir sessizlik çöktü. Kurtarma ekibinin bir üyesi, enkazın altından birini çıkardı. Elif’in babasıydı. Sağdı.

Babası, tozlar içinde, ama hayattaydı. Onu görünce Elif’in kalbi bir an duracak gibi oldu. Babasına sarıldığında, ikisi de ağlamaya başladı. Birbirlerine sınımsız sarılarak, kaybettiklerinin acısını paylaştılar. Ancak Elif’in annesinden hâlâ bir haber yoktu. O anlar, Elif’in hayatının en uzun saatleriydi. Annelerinin enkazdan çıkarılışını beklerken Elif umutla, her an mucizevi bir haber bekliyordu.

Günler geçti, arama kurtarma çalışmaları sürdü. Elif’in annesi bulunamadı. Depremden sonra gelen her an, bir yıkım, bir kayıp ve bir umut arayışıydı. Yaşam devam ediyordu ama asla eskisi gibi olmayacaktı. Elif ve babası, aylar sonra bir araya geldiklerinde annelerinin hatırasını yaşatmak için birbirlerine daha da sarıldılar. Bu büyük felaketin ardından şehirler yeniden inşa edilecekti, hayatlar yeniden başlayacaktı. Ama hiçbir şey deprem öncesi gibi huzurlu olmayacaktı.

Elif, hayatta kalmanın bir mucize olduğunu anladı, ama en büyük mucize, yeniden başlamayı başarabilmektir. Gözlerini gökyüzüne dikti ve derin bir nefes aldı. Depremden yıkıldığı her şeyin ardında yaşamın direnci vardı.

Düşleme

Mehmet Ali TEK

zaman sürüyor beni günlerinden gölgenin
izini bulamıyorum hatıraların
yeniden bir işaret arıyorum
peşinden koşmak için şiirin

adını bir maden işçisinden alıyordu
gölgesi olmayan bir adamın
varlığı unutulmasın diye
adını yaşatmayı seçmişlerdi
rızkının peşinde geceleri sabah eyleyen
görmeyen güneşi, günü, gündüzü
ışığını arayanlar
karanlıkta yürüyenlerdir

insan en çok neyin çekiyorsa yokluğunu
çokluğuyla rızıklandırılmalı değil mi

yokluğu damarlarımı çatlatırcasına
yol ararken akmak için
kan göğsümde pompalanan yumru
yerinde başkasını istemiyor
avaz avaz naralar atarken
çokluğuyla değil rızıkın
terbiye edilişim yokluğuyla
kalemin, kelamın, sözün, şiirin

kitapları yalnızlığını örten insanın
daha ne aramalı içinde dünya telaşının

yüz yüze bakıp görmediğimiz
ne çok şey var önünden geçip gittiğimiz

zamanın değerli olduğu bir asırda
insan insanın adımlarını takip ederken
talip oluyordu öğrendiklerine

zamanın tüketildiği bir asırda
insan insanı
takip ederken instagram'dan
ne çok kişiyi
görmüyoruz yanı başımızdakileri
takip ederken facebook'tan
ne çok şeyi
unutuyoruz bildiklerimizi
takip ederken x'ten
ne çok kişiyi
yüz kırk karakter ile jack dorsey
cahile diyor tüm bilginleri.

Erkan EREN

İtiraf

duvarları sırdaş bilip kendine
içini güzel koyanı görmek mümkün müdür
sevilirdi oysa baharında açan nazlı çiçekler
bildiren bir kimse olsa da olmasa da etrafında

gece köreltir susturulan dilini
yontulmuş heykel gibidir bu yüzden
çoğu zaman yalnız ve çekilmiş gibi kanı
farksızdır paslanan demir kapılardan

çocukluğunda tatmadığı sevinci
büyüyen bedenine yüreğinin sığmazlığını
acıyı ve ihaneti reva gördüreni
hiç ummadıklarından ne çok gördü kim bilir

tek meşgalesi tanıklıktır zamana
arada bir hayıflansa da insan yaşamadıklarına
irili ufaklı birikirken orada burada anılar
suçlanacak bir kader de vardır hep ortada

bu yüzden vardır herkesin bir sırdaşı
belki duvar, demir kapı, kör pencere
yahut giderek uzaklaşan masmavi düşü
her şey bir yana açık olalım kendimize ve birbirimize
içini güzel koyanı var mıdır bu dünyada...

Yorgun Duygular

Ramazan Demirtaş

saklamışlar güneşi ardına kafdağı'nın,
karanlıklar dans eder hüznü ak yüzümde.
renklerini çalmışlar garip gökkuşağının,
yıldızları dökülmüş kalmamış fer gözümde.

yanagımı ıslatır düşen lavdan damlalar,
kirpiklerime çarpar hırçın soğuk dalgalar,
yüreğimi üşütür sır dolu hatıralar,
adımı kaybetmişim engin aşk denizimde.

zemheride yaşarım cehennem sığağını,
alevler buz kesiyor kızıl kor ocağını,
yad eller saplar durur ayrılık bıçağını,
sözcükler tutsak kalmış hırıldar genzimde.

cılga yollar belirmiş alın denin tümsekte,
duygular alaşağı ayak gezer yüksekte,
gönül sekerattadır akıl hala seksekte,
ben beni arıyorum bulunmaz sır izimde.

Abdulkim ÇİFTÇİ

Tersine Dönen Çark

Çarkların dişlileri arasında mekanikleşen insan hayatı, varlığın akışının zıddına hareket etmeye ve sonunda arızaya sebep olacak şekilde ilerlemeye devam ediyor. Belki de çarkların gövdesinde yaşamak yanlış anlaşıldı. Çarktan kasıt hayatın zorluğu idi ama bayağı anlaşılan demirden, çelikten girintili, çıkıntılı parçalardı.

Bir gökdelenin otuzuncu katında uzunca isimlerle lüks kahveler yudumlanırken termodinamiğin ikinci yasasında anlam arandı belki de. Kredi yoluyla borçlandıran sistemi daha fazla çalışarak alt edilebileceği yanılgısı belki de çürüttü insanı. Mal biriktirme hırsı insanı köleleştirdi de suçu antik çağlara attılar, kim bilir? Bireysel emeklilik sigorta primlerine güvendiler. Tedbir aldıkça sonucu garanti altına alabileceklerini ve aksini önleyebileceklerini sandılar. Çocuklarının sayısını ve yaşını hesaplayıp ilerde bunlar bana bakacak diye düşündüler. Tevekkülsüz Matrix'ten çıkabileceklerini varsaydılar belki de. Sadece akla güvenerek bir dünya cenneti kurmaya çalıştılar. Ölmek için yaptıkları sağlık harcamalarının bir Afrika köyünü kurtarabilecek seviyede olduğunu düşünmediler. Beyaz ilaç mafyasının pençesine düştüler de farkına varmadılar.

Hayatın anlamını kendilerinden aşağıda olanlarda aradılar ve yüksek hakikatlerden uzak kaldılar. Faiz ve tefeciliği bir sömürü aracı yapıp dünyanın zorunlu bir kuralı gibi lanse ettiler. Kot pantolonsuz hayatı yaşanmamış saydılar. Bütün yaşamlarını dolara endekslediler. Başkası gibi konuşup başkası gibi giyindiler. Aşağılık kompleksini üzerlerinden atamadılar. Kendi tarihlerini başkalarından öğrendiler. Hep batının tuttuğu aynadan inançlarına baktılar. Değerlerimden arınarak üstün insan olabileceklerini düşündüler. Ticaret ve ahlâk ilişkisini ekonomi eksenli dünya görüşüne ters gördüler. Hem zengin olup hem ahlâklı olmayı ütopyik gördüler.

Sürekli tüketme üzerine kurulu bir düzen kurdular. Hastayı hasta ederek ticaret konusu yaptılar. Para için tedavi kisvesi altında insan hayatına

kast ettiler. Genetik bilimine kayıtsız şartsız güvendiler. Devlet eliyle insan kırımına müsaade ettiler. Vücutlarına sıvılar enjekte ederek sağlık bulacaklarını sandılar. Hakikati hep uzaklarda arayıp aramakla bulacaklarını düşündüler. Mezarları şehrin dışına çıkartıp şehitlik kavramını rafa kaldırdılar. Hastane kapısında kısır döngüye girip depresyon ilaçlarında şifa aradılar. Gün boyu ürettiği çöpün miktarınca mutlu oldular. Taşları bağlayıp itleri saldılar. Önce Kopernik'in Güneş merkezli sistemini mutlak gördüler sonra Newton'un matematik prensibine toz kondurmadılar. Şimdi ise Einstein'ın kuantum ve genel göreliliğine bel bağladılar. Küreselleşme ve modernleşme ile hepsi aynı renge boyandılar. Batı taklitçiliği ile şahsiyetlerini koruyamadılar. Önce araları bozdular, sonra arabulucu diye hukuk ünvanı çıkarttılar. Pazartesi sendromu, plosebo sendromu, nosebo sendromu, şu sendromu, bu sendromu diye diye önce hasta ettiler, sonra isim üretilip tedavi etmeye çalıştılar.

İnsanların mallarına önce ihtiyati tedbir koydular, sonra vesayet bahanesiyle üzerine çöktüler. Önce laik oldular, sonra seküler takındılar. Şimdilerde ise reklamcı geçiniyorlar. Kendi kurdukları düzende acılar çektiler, sonra suçu başka yerde aradılar. Önce apartman kutusunda yaşadılar sonra bahçeli eve hasret kaldılar. Düğün salonu deyip çamurdan tiksindiler, sonra kır bahçesi diye önceden etrafı çitlenen yeri para ile sattılar. Dört tane yanlışları bir doğrularını götürdü ilk önce, sonra bir tane yanlışları bütün doğrularını götürdü. Ekmeği pahalı, emeği ucuz, şuyu'u vuku'u'dan beter yaptılar.

Tembellik yaptılar adına sistem yok, sistem gitti dediler. Sisteme istedikleri zaman müdahale ettiler ama sıradan insan için harfiyen kuralına uydular. Tartıyı eksik tarttıp kaşıkla verdiklerini kepçeyle aldılar. Muhafazakârlıkla başladıkları hayatlarına müteahhitlik ile devam ettiler. İdeolojilerini şahsiyet kültü üzerine bina ettiler. Cinsiyetsiz oldular sonra bunu topluma dikte ettiler. Önce Fransız İhtilali ile ırkçılık ve ulusçuluğu yaydılar sonra birleşmiş milletler diye bir şey çıkardılar. İnsanın hakkını gasp edip insan hakları savunucusu oldular.

Atomu parçalayıp nükleer silah ürettiler sonra tek tuşla milyonlarca insan öldürdüler. Nüfusu çoğaltma politikası güdüp nüfus mühendisliği yaptılar. Okullarda tek tip insan yetiştirip, balığa uçmayı öğretmeye kalktılar. İlim ve irfanı bilgi ve malumata değiştiler. Verginin vergisini alıp enflasyon bahanesiyle faizi politika yaptılar. Kâh gülüp kâh eğlendiler ve zalimi şiddetle kınadılar. Yırtık ve yamalı elbiseyi hor görüp moda trendlerine meze yaptılar. Yeni çıkan telefonu pahalı almak için saatlerce sırada beklediler. Ucuz insana uzun süre öfke beslediler.

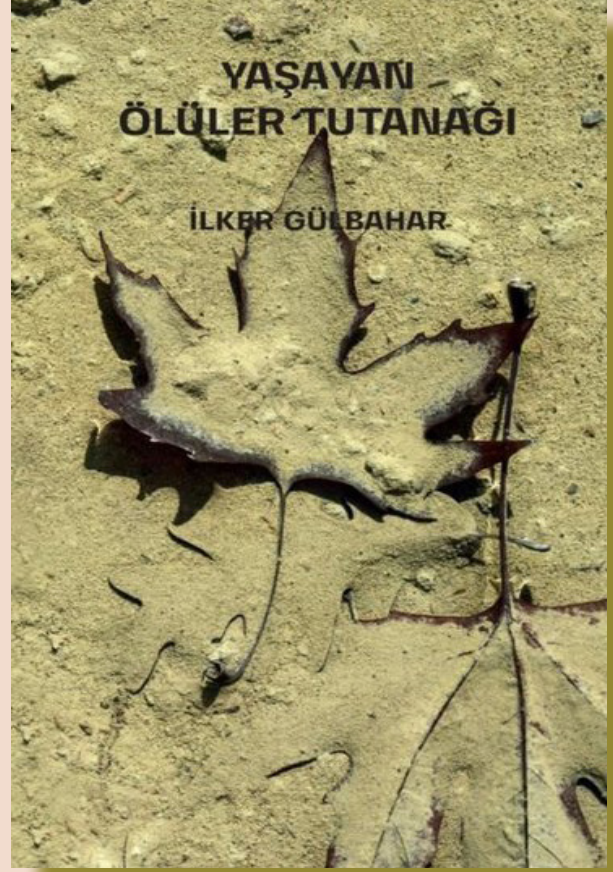
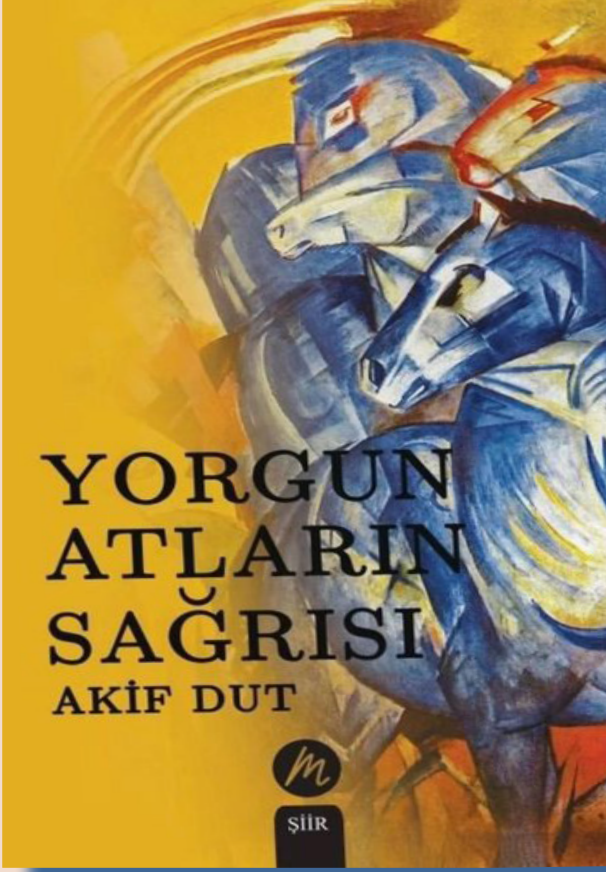
Yetkisi olanı bilgisiz, bilgili olanı yetkisiz yaptılar. Liyakatsiz atama yapıp ahlaksız kılıf uydurdular. Evde dünya malını, camide ayakkabılarını düşündüler. Pastayı ikiye bölüp sağdan yiyene sağcı, soldan yiyene solcu dediler.

Sanatçı diye geçinip birkaç mil ötede katledilen insanların yaşam haklarını hayvan haklarına tercih ettiler. Kimin hakkını savunmaya kalktırsa onun hakkını elinden aldılar. Tarihi gerçekleri ken-

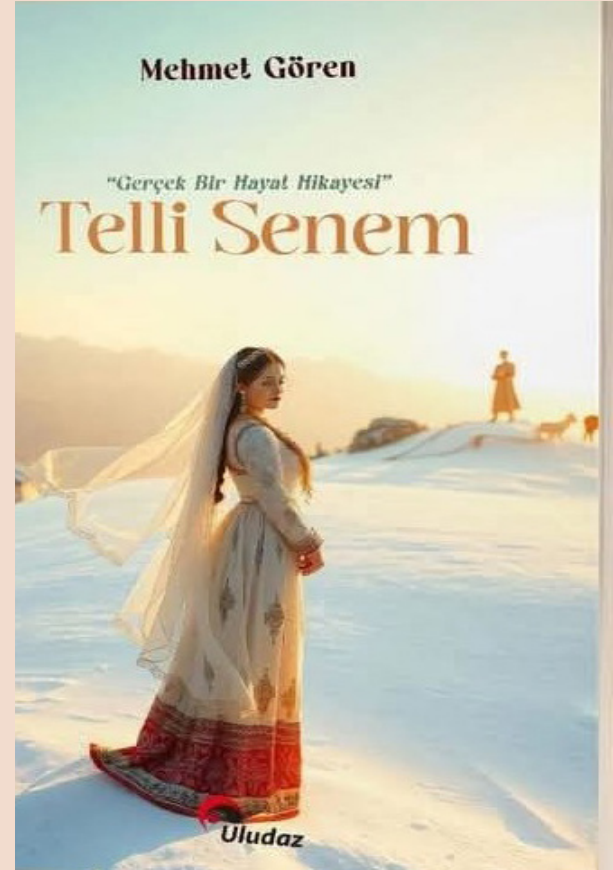
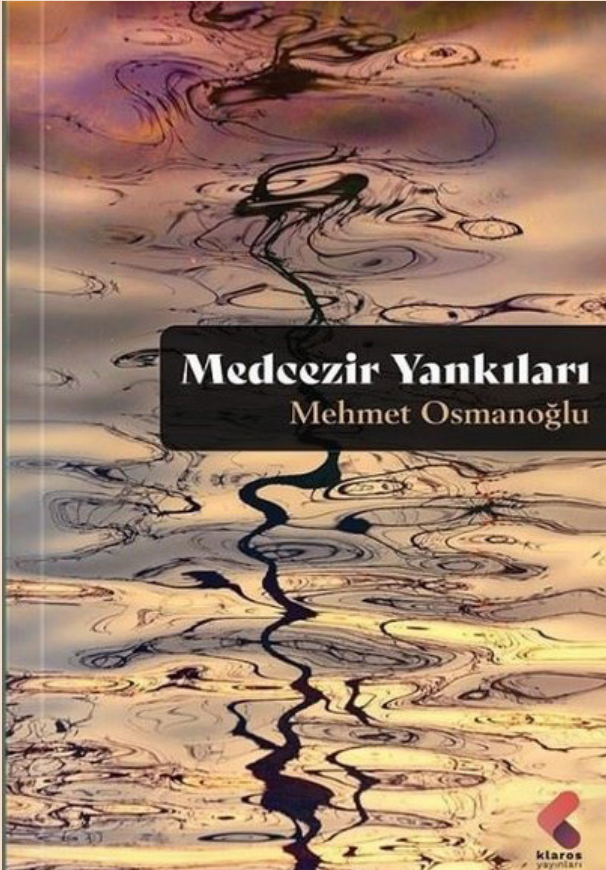
dilerine doğru yonttular. Oluşturdukları sanal dünyalarında her şeyi doğru kabul edip mütevatir nasla tevarüs eden ilahi teklifi reddettiler. Birkaç gün fazladan yaşamak uğruna çayı dahi şekersiz içtiler. İsraf ettikleri gıdayı aç kalmış kıtalara oranladılar. Gittikleri yerlere demokrasi getirdik deyip yerlilerin ellerindeki topraklarını aldılar.

Totaliter liderleri karizmatik gördüler. Zamanı çağlara bölüp kendilerine en yakın zamanı en iyi medeniyet sandılar. Kuraldan çok kuralcı, ahlaktan çok ahlakçı oldular. Diplomalı, sertifikalı tescilli işsizler ordusu kurdular. İktisadi krizi çözmeye çalışıp sosyal çürümeyi kulak ardı ettiler.

Sömürdükleri topraklarda her yıl milyonlarca insan açlıktan ölürken evcil hayvanları için milyar dolarların üstünde harcama yaptılar. Geleceği burçla tahmin etmeye çalışıp Venüs'ün Mars'a göz kırptığını, Uranüs'ün Jüpiter'e selam çaktığını söylediler. Ve sonunda döndüler dolaştılar kırk değirmenden su getirdiler, başladıkları yere geri döndüler.

Yeni Çıkan Kitaplar

Fotoğraf/ Mehmet GÖREN